

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

Praha 14. 10. 2020

Čj. ČTÚ-77 708/2017-603

Na základě rozkladu podaného dne 31. 10. 2017 obchodní společností **O2 Czech Republic a.s.**, IČO 601 93 336, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, 140 22 Praha 4, podle § 152 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), proti výrokům II. a III. rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro východočeskou oblast, ze dne 19. 10. 2017, čj. ČTÚ-29 483/2017-636/IV.vyř.-BaL, o návrhu obchodní společnosti O2 Czech Republic a.s. proti účastníkovi, kterým je obchodní společnost **UMBRELLA Transportation s.r.o.**, IČO 248 36 109, sídlem Jaurisova 515/4, 140 00 Praha, ve věci sporu o zaplacení dlužných cen za služby elektronických komunikací poskytnuté u telefonních stanic č. [redacted], [redacted] a [redacted], a smluvních pokut, v celkové výši 224.313,17 Kč s příslušenstvím, vydávám podle § 123 odst. 1 a § 129 odst. 1 a 4 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), a po projednání v rozkladové komisi ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, toto

rozhodnutí:

- I. Podle § 90 odst. 5 správního řádu se rozklad zamítá a napadené výroky II. a III. rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro východočeskou oblast, ze dne 19. 10. 2017, čj. ČTÚ-29 483/2017-636/IV.vyř.-BaL, se potvrzují.
- II. Žádnému z účastníků řízení se nepřiznává náhrada nákladů řízení o rozkladu.

Odůvodnění:

Obchodní společnost O2 Czech Republic a.s., IČO 601 93 336, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, 140 22 Praha 4 (dále jen „navrhovatel“) podala dne 12. 5. 2017 k Českému telekomunikačnímu úřadu (dále též „Úřad“ nebo „ČTÚ“) návrh na zahájení správního řízení o uložení povinnosti k peněžnímu plnění za služby elektronických komunikací poskytnuté u telefonních stanic č. [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE], a smluvních pokut, proti účastníkovi, kterým je obchodní společnost UMBRELLA Transportation s.r.o., IČO 248 36 109, sídlem Jaurisova 515/4, 140 00 Praha (dále jen „odpůrce“). Navrhovatel konkrétně požadoval zaplacení cen za služby elektronických komunikací za zúčtovací období od 8. 2. 2015 do 7. 3. 2015 a od 8. 5. 2015 do 7. 11. 2015 a smluvních pokut za porušení podmínek Rámcové dohody ze dne 10. 6. 2014 (dále jen „rámcová smlouva“), celkem ve výši 224.313,17 Kč s příslušenstvím.

Navrhovatel svůj nárok zdůvodnil tím, že s odpůrcem uzavřel rámcovou dohodu a následně i účastnické smlouvy k výše uvedeným telefonním stanicím, na základě kterých poskytoval odpůrci sjednané služby. Odpůrce ovšem své závazky za shora uvedené období nesplnil. V důsledku uvedené skutečnosti pak navrhovatel uplatnil vůči odpůrci i nárok na úhradu smluvních pokut za porušení rámcové dohody.

Správní řízení bylo Českým telekomunikačním úřadem, odborem pro východočeskou oblast (dále jen „správní orgán I. stupně“) zahájeno ve smyslu § 44 odst. 1 správního řádu dnem, kdy návrh došel správnímu orgánu, o čemž byli účastníci vyzooměni přípisem ze dne 21. 8. 2017.

Po přezkoumání důkazních prostředků vydal správní orgán I. stupně dne 19. 10. 2017 rozhodnutí čj. ČTÚ-29 483/2017-636/IV.vyř.-BaL, kterým uložil odpůrci povinnost k zaplacení dlužných cen za služby a smluvní pokuty, v celkové výši 104.329,17 Kč s příslušenstvím (výrok I.). Současně pak rozhodl, že nároku navrhovatele na úhradu smluvních pokut dle č. 4.6 rámcové dohody, vyúčtovaných doklady č. 3250088807, 3250091132, 3250093120 a 3250093932, v celkové výši 119.984 Kč s příslušenstvím, vyhovět nelze (výrok II.). Náhrada nákladů řízení nebyla přiznána žádnému z účastníků (výrok III.).

K nároku na nepřiznané smluvní pokuty (doúčtování do výše minimálního plnění za období 11/2015-1/2016, 2/2016-4/2016, 5/2016-7/2016 a 8/2016-10/2016) správní orgán I. stupně v odůvodnění zejména uvedl, že z předložených listin je patrné, že navrhovatel

odpůrci služby v předmětném období neposkytoval, tento tak nemohl splnit svůj smluvní závazek a dosáhnout minimální výše plnění, ke kterému se zavázal.

Proti uvedenému rozhodnutí podal navrhovatel dne 31. 10. 2017 včasný rozklad. Uvádí v něm, že při uzavření smluvního vztahu muselo být odpůrci známo, že navrhovatel mu poskytuje cenově zvýhodněné služby. Tato výhoda však musí být vyvážená a navrhovateli musí vynášet určitý ekonomický prospěch v tom, že po dobu trvání smlouvy bude mít zajištěn určitý stabilní objem odebíraných služeb. Je nepochybné, že odpůrce porušil ustanovení § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích tím, že nehradil poskytnuté služby. Pokud odpůrce nemohl dosahovat požadovaného plnění sjednané minimální částky, bylo to zapříčiněno porušováním smluvního vztahu z jeho strany, nikoli jednáním navrhovatele. Dále podotkl, že pokud sám účastník služby nečerpá, případně způsobí, že služby nemůže čerpat, protože telefonní čísla nepoužívá, nechá je dočasně odpojit, přenesení je k jinému poskytovateli nebo je zruší, nemůže mu takové jednání jít k dobru a poskytovateli k tíži. Totéž platí, i pokud účastník služby nečerpá, protože k tomu zavedl příčinu porušováním svých povinností řádně a včas platit. Navíc, jak vyplývá z doložené Rámcové dohody, odpůrce mohl dosáhnout minimální plnění prostřednictvím služeb pevné sítě nebo nově aktivovaných SIM karet. Případná suspendace některých z nich tedy nemá na možnost odpůrce odčerpat služby ve stanovené výši žádný vliv. Navrhovatel dále odkázal na rozhodnutí správního orgánu II. stupně čj. ČTÚ 12 491/2016 603 ze dne 5. 4. 2016 a ČTÚ 60 593/2015 603 ze dne 30. 3. 2016, které mají prokazovat správnost jeho závěrů. S ohledem na uvedené navrhovatel požaduje, aby předseda Rady ČTÚ rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, případně aby sám napadené rozhodnutí změnil a návrhu navrhovatele tak plně vyhověl.

Odpůrce se k rozkladu navrhovatele nevyjádřil.

Správní orgán I. stupně neshledal důvod pro postup dle ustanovení § 87 správního řádu (tzv. autoremedura) a dle ustanovení § 88 odst. 1 správního řádu postoupil správní spis odvolacímu správnímu orgánu spolu se svým stanoviskem. Podle ustanovení § 123 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích o rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhoduje předseda Rady ČTÚ (dále též „správní orgán II. stupně“).

Na základě podaného rozkladu byl v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, a dále v souladu s § 141 odst. 9 správního řádu správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v rozkladu. Podle § 152 odst. 5 správního řádu platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání.

Dále je třeba uvést, že navrhovatel rozkladem napadl toliko výroky II. a III. rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V souladu s § 82 odst. 3 správního řádu nabyl výrok I. právní moci marným uplynutím lhůty pro podání rozkladu.

Podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozhoduje Český telekomunikační úřad spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost na straně jedné a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. V § 64 odst. 1 téhož zákona je stanovena povinnost účastníka, popř. uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací uhradit za poskytnutou službu cenu ve výši platné v době poskytnutí této služby.

Podle § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích Úřad přizná účastníku řízení, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku řízení, který ve věci úspěch neměl. Měl-li účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může Úřad náhradu nákladů poměrně rozdělit, popřípadě rozhodnout, že žádný z účastníků řízení nemá na náhradu nákladů právo. I když měl účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může mu Úřad přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze Úřadu. Úřad přizná náhradu nákladů řízení v plné výši účastníkovi řízení také v případě, že byl pro chování dalšího účastníka řízení vzat zpět návrh, který byl účastníkem řízení podán důvodně.

Po posouzení předmětné věci, s ohledem na rozklad navrhovatele, je třeba konstatovat, že rozklad je nedůvodný a že správní orgán I. stupně rozhodl správně, když nároku na smluvní pokutu dle čl. 4.6 rámcové dohody („doúčtování do výše minimálního plnění“) nevyhověl.

Ujednání o smluvní pokutě obsažené v čl. 4.6 rámcové dohody zní: *„Neodebere-li Účastník spolu s Dalšími účastníky za období tří po sobě jdoucích měsíců Služby v objemu, který ve finančním vyjádření odpovídá alespoň trojnásobku Minimální částky¹, zavazuje se zaplatit společnosti Telefónica smluvní pokutu ve výši rozdílu mezi trojnásobku Minimální částky a skutečnou výši vyúčtování za Služby odebrané Účastníkem (spolu s Dalšími účastníky) bez DPH za předmětné tři měsíce, kdy neodebral služby v objemu, který ve finančním vyjádření odpovídá alespoň trojnásobku Minimální částky...“*

Z návrhu navrhovatele plyne, že smluvní pokuta byla účtována v souvislosti s nedodržením závazku odpůrce odebrat od navrhovatele sjednaný objem služeb v období listopad 2015 až říjen 2016. Z listin, které navrhovatel k návrhu přiložil (viz. oznámení o zrušení poskytování služeb ze dne 6. 10. 2015) ovšem také plyne, že ke dni 10. 11. 2015

---

¹ Minimální částka je definována v čl. 4.5 rámcové dohody jako částka 10.000 Kč.

bylo poskytování služeb odpůrci pozastaveno. Závěr o suspendaci služeb pak nerozporuje ani navrhovatel, když pouze uvádí, že k ní přistoupil oprávněně. Z uvedeného je tedy patrné, že odpůrci nebyly služby poskytovány ani v jednom celém sledovaném 3měsíčním období a tento tak nemohl svůj závazek dosáhnout výše minimálního plnění splnit.

Vzhledem ke skutečnosti, že splnění závazku odpůrce znemožnil navrhovatel, nemůže být jeho nároku na smluvní pokutu vyhověno. Jednání navrhovatele, kde na jedné straně odpůrci brání v splnění závazku a na straně druhé se dožaduje sankce za nesplnění smluvní povinnosti, je totiž v rozporu s dobrými mravy.

V uvedené souvislosti lze poukázat např. na rozsudek Městského soudu v Brně, čj. 54 C 147/2011-42, ze dne 31. 5. 2012, kde se konstatuje následující: „...za situace, kdy by žalovaný se rozhodl pro dočasné odpojení od služeb, které mu poskytoval žalobce, tedy suspendaci SIM karet na žádost účastníka, byla by zachována možnost žalobce účtovat smluvní pokutu, příp. smluvní pokuty za jednotlivé měsíce, v nichž by byla karta suspendována, tedy zákazník na vlastní žádost odpojen od služeb, a tato smluvní pokuta by pak kryla jako sankce neodebrané telekomunikační služby ze strany žalovaného. Smluvní ujednání mezi stranami nehovoří a neupravuje situaci, kdy se rozhodne žalobce jako dodavatel telekomunikačních služeb po případném nezaplacení faktury o odpojení žalovaného od služeb /suspendaci SIM karet/, a tím mu zcela znemožní využití telekomunikačních služeb a ještě mu navíc účtuje smluvní pokutu. Jednání žalobce se jeví soudu jako jednání v rozporu s ust. § 3 o. z., tedy jedná se o jednání v rozporu s dobrými mravy. Potažmo by bylo možné dovést, že takovéto jednání je zcela v rozporu s ustanoveními o poctivém obchodním styku, jež upravuje obchodní zákoník. Jakkoliv se žalobce domnívá, že může reagovat ne nezaplacení služeb zákazníkem suspendací SIM karet, což skutečně je jeho nezadatelné právo, nemůže pak ovšem chtít úhradu smluvní pokuty, protože právě on pochybil, když odpojil zákazníka a zamezil mu tak v čerpání služeb bez ohledu na nezaplacené faktury a zavinil, že žalovaný nemohl využívat služby.“

K obdobnému závěru pak dospěl i Krajský soud v Ostravě v rozhodnutí sp. zn. 15 Co 162/2004, ve kterém se konstatuje následující: „Jestliže původní žalobkyně jako věřitelka z úvěrové smlouvy na jedné straně zapříčinila stav, kdy žalovaní jako dlužníci z úvěrové smlouvy nemohli nakládat se svými finančními prostředky uloženými na účtech vedených původní žalobkyní, a na druhé straně původní žalobkyně uplatnila žalobou nárok na zaplacení smluvní pokuty v souvislosti s porušením závazku žalovaných jako dlužníků z úvěrové smlouvy platit včas dohodnuté splátky úvěru, lze považovat takovýto výkon práva za rozporný s dobrými mravy a z toho důvodu nelze dle ustanovení § 3 odst. 1 obč. zák. v žalobě uplatněný nárok přiznat. Ustanovení § 3 odst. 1 obč. zák. je ustanovením, které reguluje v obecné rovině meze a způsob výkonu subjektivních práv a lze je tedy aplikovat

i na předmětný závazkový vztah z úvěrové smlouvy, která je upravena obchodním zákoníkem.“

K uvedenému lze toliko doplnit, že ačkoliv se výše uvedená judikatura vztahuje k starému občanskému zákoníku, je i nadále použitelná, když i aktuálně platný občanský zákoník v § 580 odst. 1 stanovuje, že *„neplatné je právní jednání, které se přičí dobrým mravům, jakož i právní jednání, které odporuje zákonu, pokud to smysl a účel zákona vyžaduje.“*

Rozhodnutí, na která odkazuje navrhovatel, neobsahují žádnou úvahu, ze které by šla dovodit oprávněnost jeho nároku. V rozhodnutí čj. ČTÚ-12 491/2016-603 je pouze uvedeno, že platnost rámcové dohody není nijak vázána na platnost dílčí účastnické smlouvy, otázce minimálního měsíčního plnění se věnuje pouze okrajově. Ani z rozhodnutí čj. ČTÚ-60 593/2015-603 pak neplyne, že nárok na smluvní pokutu za nedodržení minimálního plnění vzniká i v případě, že odpůrce nemůže služby čerpat z důvodů na straně navrhovatele. Je tomu spíše naopak, když v posledně uvedeném rozhodnutí je mj. uvedeno následující: *„Minimální částku by navrhovatel byl povinen dodržovat i v případě, kdy by měl aktivní jen 1 SIM kartu.“*

K poznámce navrhovatele, že odpůrce si mohl aktivovat nové služby a tím dostát svému závazku, lze poznamenat, že takový postup nelze po odpůrci spravedlivě požadovat. Pomineme-li skutečnost, že žádná nová služba by odpůrci aktivována nebyla², pak nutno uvést, že je zcela absurdní po odpůrci žádat, aby si poté, co mu bylo ukončeno poskytování vyžádaných služeb, aktivoval služby o které nemá zájem, a to jen proto, aby splnil závazek, v splnění kterého mu navrhovatel aktivně brání.

S ohledem na výše uvedené tak nutno uzavřít, že navrhovateli nelze nárok na smluvní pokutu za porušení povinnosti odpůrce odebrat stanovené množství služeb přiznat, neboť to byl právě on, kdo splnění povinnosti odpůrci znemožnil. Z toho důvodu se rozklad navrhovatele do napadeného výroku II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítá jako nedůvodný.

Vzhledem k tomu, že výrok II. prvostupňového rozhodnutí týkající se uplatněného nároku na smluvní pokutu je třeba považovat za správný, je třeba jako správný hodnotit i výrok III. týkající se nákladů řízení, neboť navrhovatel byl v řízení převážně neúspěšný a odpůrci žádné náklady nevznikly.

Správnímu orgánu není známa a ani ze spisového materiálu nevyplývá skutečnost, že by odpůrci, jako účastníkovi, který byl v řízení o rozkladu plně úspěšný, vznikly v rámci

---

² Dle čl. 2.9 všeobecných podmínek platných v době ukončení poskytování služeb navrhovatel odmítne uzavření smlouvy mj. i v případech, kdy zákazník neplní své smluvní povinnosti.

řízení o rozkladu náklady ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, z tohoto důvodu se náhrada nákladů rozkladového řízení ani jedné ze stran nepřiznává.

Vzhledem k výše uváděným skutečnostem jsem na základě svého oprávnění podle § 123 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 5 správního řádu nelze odvolat.

Mgr. Ing. Hana Továrková
předsedkyně Rady
Českého telekomunikačního úřadu